

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Стара Загора, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско
дело № 20225500500017 по описа за 2022 година

Производството е на основание чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивната жалба от Г.З.Б. от с.Г., ***,
чрез адв.Н.Н. от АК Кюстендил против решение № 260733 от 20.10.2021 г.,
постановено по гр.дело № 1124/2021г. по описа на Старозагорски районен
съд, с което е отхвърлен предявеният от въззивника иск по чл.224 от КТ.

Въззивникът счита първоинстанционното решение за неправилно,
незаконосъобразно във всичките му части. Счита, че първоинстанционният
съд не е подложил на обективен и задълбочен анализ целия доказателствен
материал, а е извадил от контекста му само отделни доказателства, с които е
направил заключение за неоснователност и недоказаност на иска предявен от
ищеца. Посочва, че липсва коментар и на противоречието в писмените
доказателства ангажирани от ответното дружество, както и че има
противоречие между писмото от ДИТ Стара Загора и представените по
делото от ответника Заповеди по чл.173, ал.4 от КТ. Цитира практика на ВКС.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени
първоинстанционното решение и вместо него да постанови друго, с което да
уважи претенцията на ищеца.

Претендира и присъждане на адв.възнаграждение на основание чл.38,
ал.2 ЗА и за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор от другата страна
„А.Б.Д.“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С.З., в който
въззиваемото дружество, чрез процесуалният си представител взема

становище по оплакванията направени в жалбата. Заявява, че няма да прави доказателствени искания, като счита, че не трябва да се уважават направените от въззивника доказателствени искания.

С писмения си отговор молят да се остави без уважение въззивната жалба и да се потвърди Решението на първоинстанционния съд.

Въззивникът Г.З.Б. от гр. Д., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител по делото.

Въззиваемият „А.Б.Д.“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С.З., редовно и своевременно призован, явява се процесуалния му представител адв. Д.Д., който моли да се остави без уважение въззивната жалба на въззивника и да се потвърди изцяло Решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част. Подробни съображения излага също в съдебното заседание по съществото на делото от 06.04.2022 год.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Предявен е иск с правно основание и чл.224, ал.1 във връзка с чл.177 от КТ.

В първоинстанционното производство правилно е установена следната фактическа обстановка:

Не е спорно между страните, видно от представените два броя допълнителни споразумения по делото съответно с № 662/29.06.2018 год. и № 109/16.07.2018 год. към основния трудов договор под № 679/07.08.2017г. се установява, че страните по делото са били в трудово правоотношение. Въззивникът е бил назначен на длъжността „шлосер-монтър“, но е изпълнявал и длъжността “началник строителния обект” с основно месечно трудово по последното споразумение възнаграждение в размер на 3200 лв.

Съгласно специалната разпоредба на чл.224, ал.1 от КТ, при прекратяването на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, като ал.2 предвижда че обезщетението се изчислява по реда на чл. 177 към деня на прекратяването на трудовото правоотношение. Според чл. 177 от КТ, за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от полученото среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най - малко 10 работни дни.

Не е спорно по делото, че въззивникът е бил в трудово правоотношение

с ответника, като в течение на времето е заемал длъжностите „шлосер-монтажор“ и „началник строителен обект“. Трудовото правоотношение на ищеца е прекратено от работодателя със Заповед под № 709/21.01.2019г., считано от 21.01.2019г., на основание чл. 325, ал.1, т.1 от КТ. В заповедта е посочено, че на ищеца следва да се изплати обезщетение по чл. 224 от КТ.

Въззивникът представя писмо с изх.№ 19096162/11.12.2019г. от Директор на Дирекцията “Инспекция по труда” - С.З., с което е уведомен, че за периода на съществуване на трудовото му правоотношение има право на 31 работни дни платен годишен отпуск, от които е ползвал 15 работни дни. При извършената в ответното дружество проверка е констатирано, че при прекратяването на трудовия договор работодателят е изплатил парично обезщетение за 13 работни дни неизползван платен годишен отпуск - документирано с РКО от 22.02.2019г., като остават още 3 дни неплатен отпуск, за които не е изплатено обезщетение.

Видно от документите, приложени в личното трудово досие на ищеца, същият е ползвал 15 работни дни платен годишен отпуск за периода 15.12.2017г. - 29.12.2017г. и съответно за периода 24.04.2018г. — 03.05.2018г. В тази връзка, от работодателя са издадени и Заповедите по чл. 155 от КТ, които пък са издадени по повод **заповедите за обявен престой на обекта, на който се е осъществявало към съответния период трудово правоотношение на ищеца /по реда на чл. 173 от КТ/**. Същите документи, неоспорени от ищеца, представляват годните доказателствени средства установяването именно за ползвания от ищеца отпуск за периода, посочен в заповедите. **След като се установява, че въззивникът е ползвал 15 работни дни отпуск, то остават още 16 дни.** Ответникът твърди, че за 13 работни дни дължимото на ищеца обезщетение за неползван отпуск е начислено и платено, което обстоятелство е отразено в разплащателна ведомост от м. януари 2019г. В тази връзка представя разчетно платежна ведомост от м. януари 2018г., от която се установява, че на ищеца е начислено обезщетение по чл. 224 от КТ, в размер на 1793.56 лв. за неползван отпуск за 13 дни, **като за начин на плащането е посочено „РКО“**. За същата сума е издаден РКО от 22.02.2019г. с посочено основание „възнаграждение м.01.2019г.“. Въззивникът е направил оспорване на автентичността на положения за него подпис, поради което е назначено, изслушано и прието като доказателство заключение по от първостепенния съд и съдебно почеркова експертиза. **Вещото лице посочва, че положеният в РКО от 22.02,2019г. подпис за получател на сумата е изпълнен именно от ищеца.**

По делото е назначена и приета като доказателство и съдебно - икономическа експертиза, чието заключение, като неоспорено от страните, съдът възприема като компетентно и добросъвестно изготвено. Вещото лице посочва, че от общо полагащият се на ищеца отпуск от 31 работни дни, 15 дни са ползвани, като към датата на прекратяване на трудовото му правоотношение са останали неползвани 16 работни дни. Предвид отразената

във ведомостта за заплата от м. януари 2019г. сума, в размер на 1793.56 лв. - равняващи се именно на обезщетението за неползвания отпуск за 13 дни, то остават за плащане 3 дни платен годишен отпуск в размер на 413.91 лв. /нетна сума/. В заключението се посочва, че през м. януари 2019г. въззивникът е бил и в болнични 13 дни.

Като взе предвид гореизложеното и въззивният съд приема, че в случая в представената ведомост за м. януари 2019г. единствената отразена сума за плащане, в размер на 1793.56 лв., е за обезщетение за неползвания отпуск за 13 работни дни. Установява се, че през същия месец въззивникът е ползвал и 13 дни болнични, като няма начислено нито трудово възнаграждение, нито други суми, а само обезщетение за неползвания отпуск, равняващо се на 1793.56 лв. За същата тази сума е издаден и РКО, като сумата е получена от ищеца. Макар в случая, в издадения РКО да е посочено като основание за плащане възнаграждение за м. януари 2019г., **то в тежест на ищца - като получил плащането, е да докаже неговото действително основание /иначе полученото подлежи на връщане като дадено без основание/**. Или, след като въззивникът отрича, че с издадения РКО му е платено обезщетение за неползван отпуск, то същият следва да установи че с това плащане работодателят е погасил друго свое задължение. Ведомостта и РКО са нарочно съставени документи, удостоверяващи плащане. Когато законът урежда изискване за доказване на определени обстоятелства с писмен документ, това не изключва възможността съответните обстоятелства да бъдат доказани със случаен документ, както и допустимостта на други доказателствени средства, каквито са съдебното и извънсъдебното признание, веществените доказателства, заключения на вещи лица и др.

С оглед на горното, и доколкото с разчетно платежната ведомост от м. януари 2019г. и с РКО от 22.02.2019г. въззивникът е получил от ответника сумата 1793.56 лв. за обезщетение за неползван отпуск за 13 работни дни, и въззивникът не установява основание, различно от посоченото във ведомостта, съдът приема, че ответникът е изпълнил задължението си за плащане на тази сума като обезщетение за неползван отпуск за 13 работни дни. При това положение, и видно от заключението на съдебно икономическата експертиза, се установява, че на ищеца остава да се дължи плащане по неползван отпуск за 3 работни дни, възлизащо на 413.91 лв. За тази сума обаче в исковата молба има твърдения, че е платена от ответника на 16.12.2019г. /това се установява и от представеното извлечение от банкова сметка на ищеца/. Поради това, предявеният иск се явява неоснователен и недоказан и подлежи на отхвърляне.

В тази насока въззивният съд приема, че обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ не е дължимо от въззиваемото дружество Решението на първостепенния съд се явява правилно и обосновано, и поради следното:

Фактическият състав, пораждащ правото на обезщетение за неползван

платен годишен отпуск съгласно специалната разпоредба на чл.224 от КТ предполага два елемента: прекратяване на трудовото правоотношение и **наличието на неизползван платен годишен отпуск към датата на прекратяването на трудовото правоотношение**, правото за който не е погасено по давност. Броя на полагащите се дни, които да се ползват като платен годишен отпуск се определя от страните по трудовото правоотношение, като неговия размер не може да бъде по-малък от 20 работни дни -чл.155, ал.4 от КТ. Платеният годишен отпуск е субективно право на работника или служителя, което се упражнява чрез волеизявление на последния, обективизирано в писмена молба с посочване основаниято и размерът на искания отпуск, както и конкретния календарен период, през който се желае ползване й, съответно на насрещната страна по трудовото правоотношение- работодателя, обективизирано в писмена заповед /чл.173, ал.б от КТ/, която да съдържа разрешение за ползване на отпуска на определено основание, с определена продължителност и през точно определен календарен период от време. Горното води до извода, че законът предвижда писмена форма за доказване ползването на полагащия се платен годишен отпуск. В такава насока е и даденото разрешение в постановеното по реда на чл.290 от ГПК решение под №542/23.08.2010 г. по гр.д.№1767/2009 г. на ВКС, IV г. о.; съобразно което няма законова възможност за ползване на платен годишен отпуск без писмено разрешение от работодателя.

В настоящия случай договореният от страните платен годишен отпуск е в границите определени в закона именно в размер на 31 работни дни. Представените по делото писмени молби за ползване на платен годишен отпуск (авторството), на които не е оспорено от страна на ищеца, са годните писмени доказателства, ползващи се с формална доказателствена сила на подписани частни документи по смисъла на чл. 180 от ГПК, доколкото удостоверяват неизгодните за издателя факти. Същите съдържат в съдържанието си и дадено положително мнение на прекия ръководител и работодател и с оглед разпоредбата на чл. 173 (1) от Кодекса на труда, работодателят е дал надлежното си писменото разрешение за ползване на полагащия се и поискан от въззиваемия в надлежния писмен вид платен годишен отпуск от същия, а именно: **процесните първоначални 15 дни платен годишен отпуск, за които няма спор между страните по делото.**

По отношение на останалите 16 дни, реален и точен отговор дават двете горепосочени заключения на съдебно-икономическата и съдебно-графологическата и почеркова експертизи, заключенията на същите експертиза са били приети от първоинстанционния съд, като неоспорени по делото.

За останалите последни 3 дни платен годишен за 2019 година, пропорционално на отработеното време, съдът намира, че самият ищец и въззивник твърди в исковата си молба, че това обезщетение за тези 3 дни отпуск му е било надлежно заплатено.

Налага се извода, че не е налице втория елемент от фактическия състав

за уважаването на иска по чл.224 от КТ , **а именно не е налице наличието на неизползван от въззивника платен годишен отпуск към датата на прекратяването на трудовото му правоотношение.** С оглед гореизложеното, съдът правилно е приел, че в случая не следва да се ангажира имуществената отговорност на дружеството-ответник за присъждането на претендираното обезщетение на основание чл.224, ал.1 от КТ.

В тази насока въззивният съд намира в заключение, че постановеното от първостепенния съд решение не противоречи на материалния закон и на доказателствата по делото.

В тази връзка въззивната инстанция следва да потвърди, изцяло обжалваното и постановеното от Районен съд- град Стара Загора Решение под № 260 733/2021 година, постановено по гр. дело с № 1124/2021 год. по описа на РС-Стара Загора като правилно и законосъобразно.

На основание чл.78, ал.1 и ал.3 във връзка с чл. 273 от ГПК, въззивника Б. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия „А.Б.Д.“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С.З., направените от последния разноски по делото пред настоящата съдебна инстанция, общо в размер на 300 лева, тъй като въззивният съд намира, че са поискани такива разноски от пълномощника на въззиваемия пред настоящия съд и поради това, че съдът намира, че е представен от въззиваемия и списъка на страната за разноските по чл.80 от ГПК за въззивното обжалване пред настоящата инстанция, които следва да бъдат присъдени в полза на въззиваемия, тъй като изцяло се отхвърля въззивната жалба на въззивника.

На основание чл.280, ал.2 от ГПК настоящото въззивно съдебно решение не подлежи на касационно обжалване, тъй като цената на иска е под 5 000 лева, а именно 3863.16 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение под № 260733 от 20.10.2021 г., постановено по гр.дело № 1124/2021г. по описа на Старозагорски районен съд, **като ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

ОСЪЖДА Г.З.Б., ЕГН *****, от с. Г., ***, със съдебен адрес гр. Д., ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „А.Б.Д.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С.З., ***, сумата 300 лв. /триста лева/, представляваща направени по делото разноски пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____